

MANUEL VÁZQUEZ
MONTALBÁN

Ο ΒΙΝΤΣΡΦΟΡ
δολοφονήθηκε
το βούρουπο

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΕΡΑ ΔΑΜΟΦΛΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

«**Τ**ο δωμάτιο μυρίζει ακόμη φάρμακο ή κάτι άλλο πολύ παράξενο» γκρίνιαξε από μέσα της, ενώ τα ρουθούνια της μεταβάλλονταν σε μια αεικίνητη προβοσχίδα που προσπαθούσε να αιχμαλωτίσει τα εσώψυχα εκείνης της μυρωδιάς. «Δεν μ' αρέσει να μυρίζει έτσι το σπίτι μου. Ένα σπίτι καθωσπρέπει δεν μυρίζει έτσι». Είχε στρώσει το κρεβάτι κι είχε ξεφυλλίσει τις αθλητικές εφημερίδες που ήταν σκορπισμένες σε όλο το δωμάτιο. Από τις τσέπες των κουστουμιών του μυρωδάτου φιλοξενούμενου δεν αποκόμισε καμία πληροφορία, ούτε άλλωστε και από τα εσώρουχά του, επιμελώς τακτοποιημένα στα συρτάρια της σιφονιέρας. Το πηγαινέλα της φωτεινής επιγραφής της ιδιόκτητης πανσιόν της έδινε το ρυθμό στην καταιγίδα που καθρεφτιζόταν στην όψη της δόνια Κόντσα. Το φως την τσάκωνε εξοργιστικά σαστισμένη, η σκιά τη βύθιζε σε μια συμπακνωμένη δυσπιστία. «Να δεις που τρυπιέται. Α, όχι κι άλλα σκατά. Λες και δεν μας φτάνουν όσα σκατά έχουμε ήδη σ' αυτή τη γειτονιά και σ' αυτό το σπίτι». Δεν φαινόταν όμως από κείνους τους βλαμμένους με τη σύριγγα, έδειχνε ένας μάλλον γερός και καλοβαλμένος άνθρωπος, που μιλούσε χαμηλόφωνα και ήταν πάντα πεντακάθαρος. Από το διπλανό δωμάτιο άκουγε θορυβημένη τα συχνά ντους και την επιμονή του νερού πάνω σ' ένα σώμα, σάμπως εκείνος ο ένοικος να το είχε βάλει σκοπό να της τινάξει στον αέρα τον υδάτινο προϋπολογισμό της. Αν όλοι οι ένοικοι ήταν τόσο καθαροί όσο αυτός, θα μπορούσε να βάλει λουκέτο στην πανσιόν, μόνο και μόνο από το λογαριασμό του νερού. Βγήκε στο μπαλκόνι για να κλαδέψει τα γεράνια, να χαϊδέψει τον κισσό που κρεμόταν από μια γλάστρα και να μα-

καρίσει τον εαυτό της ατενίζοντας την επιγραφή που είχε βάλει να τοποθετήσουν πριν από τρεις μήνες και που την καθιέρωνε ως ιδιοκτήτρια εκείνης της επιχείρησης, για την οποία είχε αγωνιστεί σε όλη της τη ζωή. «Στήσε μου μία πανσιόν, Παμπλίτο. Στήσε μου μία πανσιόν, γιατί μια μέρα δεν θα σου αρέσουν πια και τόσο τα βυζιά μου κι όταν πάψουν να σου αρέσουν, πού σε είδα πού σε ξέρω, κι εγώ θα βρεθώ να κάνω πεζοδρόμιο γριά γυναίκα για τρεις κι εξήντα». Και τον Παμπλίτο τον έπιαναν τα γέλια με την πρόνοια για τα γηρατειά, μα όλο και λιγότερο, όλο και λιγότερο, ώσπου τον βρήκε εκείνο το άσθμα και της μέτρησε τα φράγκα σχεδόν *in articulo mortis**. Σταυροκοπήθηκε και προσευχήθηκε μουρμουρίζοντας δυο λόγια από το «Πάτερ ημών» προς τιμήν του πιο γνοιασμένου εραστή που είχε ποτέ. «Πόσο μου λείπεις, Παμπλίτο! Αχ, πόσο μου λείπεις!» Δεν της έλειπε όμως. Αν ήταν ειλικρινής με τον εαυτό της, καθόλου δεν της έλειπε ο Παμπλίτο, δεκάρα δεν έδινε κι αρκετά είχε τραβήξει με το να υπομένει το βάρος του, σαν του ελέφαντα, πάνω της για είκοσι χρόνια σχεδόν, αν και, μόλις τον φανταζόταν πεθαμένο και μονάχο μέσα στο φέρετρο, την έπαιρνε ο πόνος και της έρχονταν δάκρυα στα μάτια. Από το μπαλκόνι ατένισε το τοπίο πασαλειμμένο από το δειλινό κι απ' τις οριστικές σκιές των ερειπωμένων κτιρίων. Τρία μπαρ με πουτάνες, ένα πανάρχαιο γαλατάδικο, δύο πανσιόν, τέσσερις ξεδοντιασμένες σκάλες από ξεχαρβαλωμένα κτίρια όπου επιβίωναν Λατινοαμερικάνοι και κάτι σενεγαλέζοι μαύροι και γέροι, και τα υπόλοιπα, σπίτια που κατέρρεαν από τα γηρατειά, την εγκατάλειψη και τη λησμονιά. Εκείνης θα της άρεσε να στήσει την πανσιόν στο Ενσάντσε, ο Παμπλίτο όμως είχε υποχρεώσεις και προς την οικογένειά του και μπράβο του που τη θυμήθηκε τελικά και της

* Ως επιθανάτια δωρεά.

άφησε τα απαραίτητα για να σουλουπώσει εκείνους τους δύο ορόφους της οδού Σαν Ραφαέλ. Ο δικηγόρος ήταν ένας παράξενος μουρντάρης. Κοίταζε τα βυζιά της και γελοούσε, της έλεγε πως έπρεπε να νιώθει ευγνωμοσύνη που ο κύριος Πάου* Σαφόν είχε τόσο παλιομοδίτικα γούστα.

«Σ' αυτή την πόλη δεν γίνονται τέτοια δώρα σε ερωμένες, τουλάχιστον όχι πριν από το Ευχαριστικό Συνέδριο**».

Πολύ χαριτωμένο. Παρέες από χωριάτες και πενηντάρηδες ξεκίνησαν τη νυχτερινή τους βόλτα βγαίνοντας από τις σκιές του δειλινού για να στηθούν αναποφάσιστοι μπροστά στα μπαρ με τις πουτάνες. Οι άντρες. Τους αρπάζεις από το πουλί, τους κάνεις ό,τι θέλεις κι αυτοί τα δίνουν όλα –όλα για όλα– ακόμα και σ' αυτούς τους καιρούς, που δεν υπάρχει ούτε έλεγχος ούτε τίποτα και στο επάγγελμα έχουν βγει κάτι χαμούρες πρεζούδες, που λίγο θέλουν να σου κολλήσουνε μια παλιοαρρώστια και να σε διαλύσουνε. Σαν κι εκείνη την κοπελιά, τη βρόμικη και τσακισμένη, γεμάτη χαϊμαλιά, που φωνιζόταν για λογαριασμό της, οδός Σαν Ραφαέλ πάνω, οδός Σαν Ραφαέλ κάτω, προτείνοντας στους περαστικούς ένα «λογοτεχνικό πήδημα».

«Τι τους λες, κορίτσι μου;»

«Κι εσάς τι σας νοιάζει;»

«Ρωτάω από περιέργεια, κούκλα μου».

«Αν θέλουν ένα λογοτεχνικό πήδημα».

«Και τι είναι αυτό, δηλαδή;»

«Μια άγρια φάση. Ξέρω εγώ τι εννοώ».

«Εκείνοι όμως δεν ξέρουν, παιδί μου. Αφού είναι όλοι από χωριό ή δουλεύουν στην οικοδομή. Από τη Ματαδεπέρα ή τη

* Πάμπλο στα καταλανικά.

** Επίσημη εκκλησιαστική σύνοδος κλήρου και πιστών, που συνέρχεται για να δοξάσει το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας.

Σάντα Κολόμα. Σαν να μου φαίνεται ότι εσύ έμαθες το επάγγελμα στις καλές γειτονιές, στο Πεδράλμπες».

Το κορίτσι ήταν πάλι εκεί – Μάρτα την έλεγαν. Είχε προσπαθήσει να χτενίσει τα άλουστα μαλλιά της, είχε βάλει κραγιόν στα χείλη της και ρίμελ σε κάτι μάτια που έτσι περνούσαν στην κατηγορία των άγριων μαυροφορεμένων αστεριών. Τη λυπόταν, γιατί ήταν πολύ κολλημένη με την πρέζα, ενώ όλο και από κάποια γωνία θα την παραφύλαγε κανένας νταβατζής του κώλου, πιο λιώμα κι από κείνη. Η κοπέλα σήκωνε πού και πού το κεφάλι της προς το μπαλκόνι της πανσιόν «Κόντσι», παριστάνοντας ότι τάχα της τραβούσε την προσοχή το άναψε-σβήσε της φωτεινής επιγραφής, αλλά και για να παρακολουθεί τη δόνια Κόντσα, που ήταν ακουμπισμένη στα κάγκελα. Έπειτα θα ανέβαινε να φάει ένα σάντουιτς με σαρδέλες ή μορταντέλα και να πιει τον δυνατό καφέ με γάλα που της πρόσφερε πάντα η δόνια Κόντσα.

«Ένα μεζέ κι ένα καφεδάκι, όποτε θέλεις. Από το σπίτι μου δεν λείπει ποτέ ούτε ο μεζές ούτε το καφεδάκι για κανέναν όταν χρειάζεται ένα μεζέ κι ένα καφεδάκι. Κουσουρία όμως δεν χωράνε».

Το λυπόταν εκείνο το κορίτσι, τόσο διαβασμένο και τόσο κακοπαθημένο, που έπιανε κουβέντα στα αγγλικά με τους ξεστρατισμένους ναυτικούς και που την είχε πλακώσει στις σφαλιάρες ένας μεθυσμένος νταγλαράς, επειδή σκέφτηκε πως τον είχε πάρει στο ψιλό όταν του είπε:

«Κύριε, θα νιώθατε άραγε κάποια νοσηρή περιέργεια να χαϊδέψετε δυο μικρά στήθη που καταλήγουν σε θηλές μενεξεδένιες, σαν κι αυτά των άγουρων πρωταγωνιστριών στα μυθιστορήματα της δεκαετίας του πενήντα;»

Κι ο τύπος της έριξε δυο σφαλιάρες. Κι έπειτα τέσσερις. Κι έγιναν έξι. Και πετάχτηκε ο ρουφιανόκος της από την κόγχη

μιας εξώπορτας φωνάζοντας σαν καμιά υστερική και μ' ένα σουγιαδάκι στο χέρι, από κείνα που κάποτε τα χρησιμοποιούσαν για να ξύνουν τα μολύβια. Έτρεξε η δόνια Κόντσα στο δρόμο και του κατέβασε χίλια καντήλια του μεθυσμένου, του έσουρε όσα πρέπει να σούρει μια γυναίκα σ' έναν γεροδεμένο άντρα για να του περάσει τ' αρχίδια γραβάτα, για να του κάνει τα τρία δύο: «Παλιοκερατά, πούστη, μπάσταρδε, φασίστα». Πάνω απ' όλα εκείνο το «φασίστα» αποδιοργάνωσε και τρόμαξε τον μεθυσμένο, που υποχώρησε σαν ολόκληρος στρατός ολοκληρωτικά ηττημένος. Αν και μεθυσμένος, δεν είχε χάσει την επαφή του με την πραγματικότητα της εποχής και ζούσαμε σε μια δημοκρατική εποχή. Εκείνη τη νύχτα ξεκίνησε η ιστορία των σάντουιτς με τις σαρδέλες και του καφέ με γάλα.

«Γιατί, αν δεν βάλεις κάτι στο στόμα σου, δεν θα έχεις δυνάμεις ούτε για να τρυπηθείς».

Ήταν ένα πειστικό επιχείρημα. Και μετά τον δεύτερο καφέ με γάλα είχε αναπτυχθεί μεταξύ τους αρκετή οικειότητα ώστε να τη ρωτήσει:

«Για πες μου, νιώθεις τίποτα όταν σε πηδάνε;»

«Εξαρτάται από το πόσο φτιαγμένη είμαι. Αν είμαι φτιαγμένη, σκοτίστηκα. Αν δεν είμαι, είναι σαν να μου κάνουν κλύσμα».

«Και τι ξέρεις εσύ από κλύσματα, κορίτσι μου; Στην εποχή μου, μάλιστα να δεις ένα κλύσμα που σου τραβάγανε έτσι και δεν είχες το νου σου!»

«Μου έκαναν ένα σε μια θεραπεία αποτοξίνωσης, γιατί είχα γίνει δυσκοίλια».

«Για κοίτα, λοιπόν, πώς κατάντησε το επάγγελμα. Εγώ ξεκίνησα απ' το δρόμο, ώσπου γνώρισα τον Παμπλίτο και δυο τρεις ακόμα, γιατί μόνο με τον Παμπλίτο δεν τα έβγαζα πέρα. Και τότε, λοιπόν, άνοιγες τα πόδια κι άφηγες τον άλλο να κάνει

τη δουλειά του, αλλά με κάποιο ενδιαφέρον, γιατί ένας άντρας που βλέπει την αδιαφορία στο πρόσωπο της γυναίκας παύει να νιώθει άντρας και τέρμα το γλέντι, το πουρμπουάρ και ο πελάτης. Στοιχείομα ότι δεν έχεις πάει ποτέ δυο φορές με τον ίδιο πελάτη».

«Ούτε θυμάμαι ούτε και με νοιάζει».

Το κορίτσι βρισκόταν εκεί. Περιμένοντας έναν αβέβαιο πελάτη κι ένα βέβαιο σάντουιτς. Ανησυχούσε για τον Μαρθάλ, το ρεμάλι που έσερνε πίσω της, σαν άσκηση συμπόνιας, τώρα μισοκοιμισμένο σε κάποια θολωτή εξώπορτα μέσα στην ψυχρή ζέστη της τελευταίας δόσης. Κάποια μέρα θα την έβρισκαν νεκρή σε ένα αποχωρητήριο που δεν θα ήταν καν το αποχωρητήριο του σπιτιού της, με τη σύριγγα να κρέμεται από τη φλέβα της. Η δόνια Κόντσα σταυροκοπήθηκε και το φιλί της πάνω στα σταυρωμένα της δάχτυλα συνέπεσε με την εμφάνιση του ένοικου στην άκρη του δρόμου. Ήταν στ' αλήθεια καλοφτιαγμένος. Με τα πόδια κάπως στραβά και με το κεφάλι του να πηγαίνει πρώτο σαν για να οσφραίνεται, να βλέπει καλύτερα ή απλώς για να αναγγέλλει την άφιξή του. Δεν υπήρχε, όμως, απειλή στο γεροδεμένο κορμί του, παρά μόνο ένα αίσθημα αυτοκυριαρχίας, διαρκούς ελέγχου της ικανότητάς του να κινείται, γνώσης του βάρους και του όγκου του, μια επίγνωση ανθρώπου που ξέρει το χαρακτήρα και το πεπρωμένο του. Πέρασε δίπλα από το κορίτσι και χαμογέλασε όταν εκείνη του πέταξε την πρόταση, σαν να 'ριχνε έναν κουβά νερό στα πόδια ενός περαστικού. Η δόνια Κόντσα τραβήχτηκε πίσω, χάιδεψε τον κισσό στη γλάστρα, έκλεισε την μπαλκονόπορτα, επιθεώρησε γύρω της μην τυχόν και είχε προκαλέσει καμιά ακαταστασία στο δωμάτιο και βγήκε στο διάδρομο σε αναζήτηση του θρόνου της, της κουνιστής πολυθρόνας της μπροστά σε μια έγχρωμη τηλεόραση. Η ταυτόχρονη εμφάνιση του καθηγητή Πέρις στην οθόνη και του ένοικου

στην πόρτα της πανσιόν ήταν σχεδόν συμπτωματική. Ο άντρας χαιρέτησε με μια ελαφριά κλίση του κεφαλιού κι ένα χαμόγελο, ενώ εκείνη σε ανταπόδοση ξεδίπλωσε το πρόσωπο και το κορμί της σαν να του πρόσφερε την απλωσιά μιας πατρίδας. Ο άντρας κατευθύνθηκε προς το δωμάτιό του κι εκείνη συνέχισε την κωμωδία, ότι τάχα την απορροφούσε η καθημερινή φιλοσοφία του καθηγητή Πέρις.

«Το χειρότερο που μπορεί να συμβεί σε ένα δύτη είναι να υποφέρει από ρευματισμούς».

Τραντάχτηκε από τα γέλια, ο νους της όμως παρακολουθούσε τα χνάρια του ένοικου κι έψαχνε να βρει δικαιολογίες για να τον πλησιάσει και να διαλευκάνει το μυστήριο με τις τόσο παράξενες μυρωδιές φαρμάκων. Κάποια στιγμή της φάνηκε ότι βρήκε επιτέλους το κατάλληλο στρατήγημα και πήδηξε από την πολυθρόνα, που ακόμη κουνιόταν, παίρνοντας το ύφος της χαμογελαστής και πάντα διαθέσιμης οικοδέσποινας που πάει να βρει τον φιλοξενούμενο για να του προσφέρει όλη της τη φιλοξενία. Έφτασε μπροστά στην κλειστή πόρτα του δωματίου και χτύπησε διακριτικά.

«Δον Αλμπέρτο; Μήπως ενοχλώ, δον Αλμπέρτο;»

Η πόρτα άνοιξε και ο άντρας έδινε την εντύπωση ότι χρησιμοποιούσε το κούφωμα της πόρτας τόσο για να στηρίζεται όσο και για να εμποδίζει την είσοδο, με τους μυς του τεντωμένους κάτω από το λευκό του πουκάμισο, που χρωματιζόταν περιοδικά από τα φώτα της επιγραφής.

«Δεν ενοχλώ, έτσι δεν είναι, δον Αλμπέρτο;»

«Όχι, όχι. Αλίμονο».

Εκείνος είχε ένα όμορφο μελαχρινό χαμόγελο και τα μάτια της δόνια Κόντσα άστραψαν σε μια αντανάκλαστική λειτουργία, κληρονομιά από κείνη τη χαριτωμένη φιλαρέσκεια που, σύμφωνα με τους γηραιότερους της γειτονιάς, της είχε κληροδοτήσει

η θεία της η Αμπάρο – μέλος της χορωδίας της Τίνα Χάρκε πριν από τον εμφύλιο πόλεμο.

«Καθυστερήσα λίγο στο δωμάτιο γιατί μου φάνηκε ότι μύριζε γκάζι. Για δείτε τι χαζή που είμαι. Πώς μπορούσε να μυρίζει γκάζι, αφού ο θερμοσίφωνας είναι ηλεκτρικός; Μου μύριζε όμως κάτι παράξενο κι είπα μέσα μου: για να πάω να δω μήπως έπαθε τίποτα ο δον Αλμπέρτο».

Καθώς μιλούσε διαπίστωνε ότι η μυρωδιά δεν προερχόταν μόνο από το δωμάτιο. Η μυρωδιά αναδιδόταν από το ίδιο το σώμα του άντρα, σαν μία αόρατη αλλά στερεή ουσία.

«Είναι μια μυρωδιά... φαρμάκου... πώς να το πω...;»

Ο άντρας σήκωσε τα μπράτσα του για να τα μυρίσει κι άρχισε να γελάει διακριτικά.

«Κάτι τέτοιο, ναι, κυρία μου. Είναι μυρωδιά θερμαντικής αλοιφής».

Τα μάτια της δόνια Κόντσα προσέλαβαν τη στρογγυλότητα των ολοκληρωτικών εκπλήξεων.

«Θερμαντική αλοιφή; Από τότε που γεννήθηκα ξέρω τη μυρωδιά της αλοιφής Σλόαν κι αυτή δεν είναι ίδια».

«Δεν είναι αλοιφή Σλόαν. Είναι άλλη. Συνήθισα να τη χρησιμοποιώ στο Μεξικό κι εμένα δεν μ' ενοχλεί, μπορεί όμως να ενοχλεί τους άλλους. Να με συγχωρείτε».

«Και γιατί βάζετε τόση θερμαντική αλοιφή, καλέ μου κύριε; Μήπως έχετε κήλη ή υποφέρετε από κάτι άλλο;»

«Όχι. Όχι. Είναι επειδή τρέχω. Ασκούμαι...»

«Τι άσκηση να κάνει τάχα αυτός για να χρειάζεται τόση αλοιφή;» συλλογίστηκε με δυσπιστία το μυαλό της δόνια Κόντσα, ενόσω τα χείλη της κρατούσαν απλωμένο το χαμόγελο σαν σημαία.

«Είμαι ποδοσφαιριστής».

«Ποδοσφαιριστής».

Αυτό που άκουσε δεν το πολυπίστεψε βέβαια, αλλά την καθησύχασε. Έπειτα, ενώ το κορίτσι έπινε τον καφέ με το γάλα κι έτρωγε το σάντουιτς με τις σαρδέλες, ο πελάτης βγήκε κάπως λαθραία κι αναζήτησε τη νύχτα και το δρόμο σαν να μην ήθελε να τον δει κανείς. Αλλά ούτε και τη δόνια Κόντσα την ενδιέφερε να διαλαλήσει ότι πρόσφερε στην πουτανίτσα απάγκιο μέσα στην κουζίνα της κι έτσι τον άφησε ήσυχο, ακολουθώντας τον μόνο με το βλέμμα της, το γεμάτο κρυφή καχυποψία.

«Άκου. Εσύ πιστεύεις ότι ένας άντρας που έχει περάσει τα τριάντα μπορεί να κάνει τον ποδοσφαιριστή;»

«Πού θες να ξέρω».

«Πιστεύεις ότι ένας ποδοσφαιριστής, με όσα κερδίζει, θα ερχόταν να μείνει σε μια γειτονιά σαν κι αυτή;»

«Πού θες να ξέρω».

Δεν ήταν στα κέρφια της εκείνη τη νύχτα η πολύξερη. Μασούλαγε ανόρεχτα το σάντουιτς, καθισμένη στραβά πάνω σε μια καρέκλα από μέταλλο και πλαστικό, με τα πόδια της ανοιχτά, να κολυμπάνε μέσα σε κάτι κάλτσες που της έπεφταν φαρδιές. «Δεν υπάρχει τίποτα πιο αξιοθρήνητο από μια γυναίκα που της πέφτουν φαρδιές οι κάλτσες» συλλογίστηκε η δόνια Κόντσα και τράβηξε το βλέμμα της από κείνη την αθλιότητα.

«Επειδή σφετεριστήκατε το ρόλο των θεών που σε αλλοτινούς καιρούς καθοδήγησαν τη συμπεριφορά των ανθρώπων, δίχως να κομίσουν υπερφυσικές παρηγορίες, παρά απλώς και μόνο τη θεραπεία της πιο παράλογης κραυγής, ο σέντερ φορ θα δολοφονηθεί το σούρουπο.

»Επειδή ο δικός σας σέντερ φορ είναι το μέσο που χρησιμοποιείτε για να αισθάνεστε σαν θεοί που διαχειρίζονται νίκες και ήττες, από τον αναπαυτικό σας θώκο, ως ελάσσονες καίσαρες, ο σέντερ φορ θα δολοφονηθεί το σούρουπο.

»Επειδή το σούρουπο είναι η όψιμη ώρα κατά την οποία πέφτουν οι βιορυθμοί του ενθουσιασμού, ενώ η σφαγή και ο επιθανάτιος ρόγχος αντηχούν με μια μουσική τόσο αποτρόπαιη όσο και μελαγχολική, ο σέντερ φορ θα δολοφονηθεί το σούρουπο».

Ο Καρβάλιο τελείωσε το διάβασμα και σήκωσε τα μάτια του για να δει το πρόσωπο εκείνου του αργού και σοβαρού νέου που εδώ και μισή ώρα ήταν καθισμένος στο γραφείο του, με το ένα πόδι πάνω στ' άλλο χωρίς καμιά προσπάθεια, σάμπως να ήταν δυο ελαφριές απολήξεις, καμωμένες η μία για την άλλη, για να χαϊδεύονται πού και πού καθώς διασταυρώνονταν στις διαδοχικές αλλαγές στάσης. Και οι κινήσεις των χεριών του ήταν ελαφριές, «κομφές, αυτή είναι η λέξη» συλλογίστηκε ο Καρβάλιο όταν θέλησε να βρει μία αισθητική ιδιότητα για την απλή αισθησιακή εντύπωση της ελαφράδας. Κομφός. Και μοντέρνος. Κρίνοντας από το χτένισμα με το ζελέ κι από ένα ντύσιμο φορτωμένο τόσο με ανεμελιά όσο και με αλπακά, ο νεαρός διευθυντής δημοσίων σχέσεων του ισχυρότερου ποδοσφαιρικού συλλόγου της πόλης, της Καταλονίας, του κόσμου όλου, ήθελε να ανακοινώσει ότι η καινούργια διοίκηση διεπόταν από ένα νέο πνεύμα, μακριά από τις παλιές χοντροκοπιές, τους αυτοσχεδιασμούς, τις προ-μοντέρνες αντιλήψεις που είχαν χαρακτηρίσει τις προηγούμενες ηγεσίες του συλλόγου.

«Σε ποιον σέντερ φορ αναφέρεται;»

Το παλικάρι ανασήκωσε το ένα του φρούδι και σχημάτισε ένα χαμόγελο ευγενικής σαστιμάρας.

«Δεν διαβάζετε εφημερίδες;»

«Από τότε που δεν χρειάζεται να τυλίγω σάντουιτς δεν αγοράζω εφημερίδες».

«Ούτε τηλεόραση βλέπετε;»

«Με παίρνει ο ύπνος. Κάθομαι με τις καλύτερες προθέσεις

να δω τηλεόραση, αλλά αρχίζω να κουτουλάω από τη νύστα και καταλήγω να κοιμάμαι σαν κούτσουρο. Ίσως φταίει η ηλικία».

«Θα σας διευκολύνω. Όλος ο κόσμος μιλάει για τη μεταγραφή που έκανε ο σύλλογός μας. Η απελθούσα διοίκηση μας άφησε μία ομάδα χωρίς ισορροπία και, κατά μία έννοια, καμένη. Πασχίσαμε να την ανασυντάξουμε και μας έλειπε ένας μεγάλος παίκτης, μία μεγάλη διεθνής μορφή που θα ενθουσίαζε και πάλι το κοινό. Ο Τζακ Μόρτιμερ. Το “Χρυσό παπούτσι”».

«Πρόκειται για σχήμα λόγου;»

«Όχι. Είναι έπαθλο. Στον καλύτερο ευρωπαϊκό ποδοσφαιριστή».

«Του δίνουν ένα χρυσό παπούτσι; Συμπαγές;»

Δεν ήταν άνθρωπος που έχανε εύκολα την υπομονή του, αλλά δεν διέθετε και κλίση στην παιδαγωγική, γιατί δεν πρόσθεσε καμία άλλη επεξήγηση σ’ αυτές που είχε ήδη δώσει και άφησε καρτερικά τον Καρβάλιο να πάει την κουβέντα όπου εκείνος ήθελε.

«Για ποιο λόγο θέλουν να σας σκοτώσουν έναν τόσο ακριβό σέντερ φορ; Μήπως οι ανταγωνιστές;»

«Δεν τους φαντάζομαι να σχεδιάζουν τη δολοφονία του σέντερ φορ μας. Αναμφίβολα κάποιοι θέλουν να πετύχουν κάτι που δεν έχουν ανακοινώσει ακόμα. Ίσως να πρόκειται για κάποιον μανιακό που θαυμάζει μία μεγάλη μορφή, αλλά συγχρόνως τον δηλητηριάζει η ζήλεια του γι’ αυτήν. Από την πάστα του δολοφόνου του Τζον Λέον».

«Υποθέτω, όμως, ότι θα λαμβάνετε χιλιάδες ανώνυμες επιστολές τέτοιου τύπου και δεν θα τους δίνετε σημασία. Γιατί σας απασχολεί ειδικά αυτή;»

«Το πρώτο που κάναμε ήταν να το γνωστοποιήσουμε στην αστυνομία, με την παράκληση να τηρηθεί η διακριτικότητα που απαιτεί η πιθανή πολλαπλασιαστική επίδραση μίας είδησης η οποία ενδέχεται να βλάψει ένα σύλλογο που έχει περισσότερα

από εκατό χιλιάδες μέλη και προκαλεί μία κοινωνική προσδοκία ικανή να παρασύρει εκατομμύρια άτομα. Η αστυνομία κινήθηκε διακριτικά και μας είπε ότι υπήρχε κάτι το πραγματικό σ' αυτή την απειλή· ότι από τους πληροφοριοδότες τους είχαν καταλήξει στο συμπέρασμα πως κάτι ετοιμαζόταν. Η αστυνομία συνεχίζει τη δουλειά της αλλά με μία πρόδηλη σύνεση. Ο σύλλογος θεωρεί πως είναι απαραίτητο, παράλληλα με την επίσημη έρευνα, να πραγματοποιήσετε κι εσείς τη δική σας, με μια μεγαλύτερη ευχέρεια κινήσεων, χωρίς την προβολή που συνεπάγεται κάθε κίνηση της αστυνομίας».

«Ένας ποδοσφαιρικός σύλλογος δεν είναι ανώνυμη οντότητα. Έχει πίσω του καμιά πεντακοσαριά δημοσιογράφους που κάθε μέρα περιμένουν υπομονετικά μπροστά στην πόρτα μην τυχόν και βγάλουν καμιά είδηση. Πώς θα καταφέρετε να κρύψετε τη συμμετοχή μου;»

«Χαίρομαι πολύ που μου υποβάλλετε αυτή την ερώτηση».

«Εγώ χαίρομαι πολύ που σας την υπέβαλα και που χαίρεστε πολύ επειδή την υπέβαλα».

Κάτι σαν μελαγχολικό χαμόγελο διέλυσε τη σοβαρότητα σ' εκείνο το πρόσωπο κομψού αγγελιοφόρου.

«Πρέπει να συνεργαστούμε πολύ στενά. Μπορούμε να γίνουμε φίλοι».

Αν ο Καρβάλιο είχε κάτι στο στόμα του, θα το είχε στραβοκαταπιεί. Δεν είχε, όμως, τίποτα και στραβοκατάπιε το τίποτα. Απέμεινε βουβός και άναυδος.

«Εγώ θα είμαι ο μεσολαβητής σας. Δεν συμφέρει να σας δουν οι δημοσιογράφοι να έρχεστε σε άμεση επαφή με τη διοίκηση. Πρέπει, όμως, να βρούμε ένα πρόσχημα ώστε να μπορείτε να κινείστε με την άνεσή σας μέσα στο σύλλογο».

«Ασχολείται κανείς με τις δημόσιες σχέσεις μιας μεγάλης ομάδας λόγω ιδιαίτερης κλίσης;»

«Αν θα θέλαμε να χρησιμοποιήσουμε τη λέξη “κλίση” –ή “κλήση”– με την ακριβή της έννοια, θα είχε εφαρμογή μόνο σε λειτουργήματα όπου παρεμβαίνουν οι θεοί. Όπως των ιερέων, για παράδειγμα. Ή των μοναχών. Οι θεοί καλούν και ο ενδεδειγμένος αισθάνεται το κάλεσμα. Μήπως είστε ιδιωτικός ντετέκτιβ από ιδιαίτερη κλίση;»

«Χρειάζομαι κάποια ταυτότητα ή κάποιο έγγραφο που να με εξουσιοδοτεί να έχω ελευθερία κινήσεων στα περιβάλλοντα που σχετίζονται με το σύλλογο».

«Σας ενδιαφέρει η ψυχολογία;»

«Η ανορθόδοξη. Όλες οι σημαντικές γνώσεις μου αρέσουν ανορθόδοξες. Η πανουργία, για παράδειγμα».

«Θα μπορούσατε να παραστήσετε τον ψυχολόγο;»

«Είναι το πιο ενδεδειγμένο επάγγελμα για να το παραστήσει κανείς».

Άφησε ένα φάκελο πάνω στο τραπέζι και περίμενε να τον ανοίξει ο Καρβάλιο, να βγάλει από μέσα ένα χαρτί σφραγισμένο με τα διακριτικά του συλλόγου και να το διαβάσει.

«Με εξουσιοδοτούν να κάνω μία μελέτη με θέμα “Ψυχολογία της ομάδας και αθλητικοί οργανισμοί”».

«Με αυτό το χαρτί θα μπορείτε να μιλάτε με όλους όσοι έχουν σχέση με το σύλλογό μας χωρίς να κινείτε υποψίες».

Εκείνος ο κομφός άντρας τρελαινόταν ν’ αφήνει πράγματα πάνω στο γραφείο του κι αυτή τη φορά ακούμπησε μία κάρτα του, που την έβγαλε από ένα πανάκριβο δερμάτινο πορτοφόλι με την ίδια ευλάβεια που οι παπάδες βγάζουν τις όστιες από το αρτοφόριο. «ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΜΠΣ Ο’ ΣΙ, ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ». Ο Καρβάλιο διάβασε την κάρτα και κοίταξε εξεταστικά τον ιδιοκτήτη της. Υπήρχε μια ιδανική αναλογία ανάμεσα στο όνομα και στην εξωτερική εμφάνιση του νέου, που κατέβασε τα πόδια του απαλά σαν δύο μεγάλες λάμες ψαλιδιού με

πουπουλένια επένδυση και ανέκτησε την όρθια στάση του. Αναχωρούσε.

«Μελετήστε την υπόθεση. Γνωρίζουμε το ύψος της αμοιβής σας και δεν θα υπάρξει πρόβλημα».

«Ποια αμοιβή γνωρίζετε; Δεν απολαμβάνουν όλοι μου οι πελάτες την ίδια μεταχείριση. Θα σας κάνω μια τιμή ανάλογη με αυτά που πληρώνετε για τις μεταγραφές σας».

«Μήπως είστε κι εσείς σέντερ φορ;»

«Πείτε πως είμαι. Στο επάγγελμά μου είμαι κι εγώ “Χρυσό παπούτσι”».

Ο Καμπς Ο’ Σι αγκάλιασε με μια ματιά όλο το περιεχόμενο του γραφείου κι έπειτα την απόθεσε στα μάτια του Καρβάλιο, με το ύψος ανθρώπου που έχει μόλις κάνει μία πλήρη και ειρωνική απογραφή.

«Τα φαινόμενα απατούν».

«Μην ανησυχείτε. Τα φαινόμενα θα μείνουν μεταξύ μας. Εσείς να κάνετε έναν προϋπολογισμό κι ένα σχέδιο».

Κούμπωσε το σακάκι του από αλπακά και το εφάρμοσε στην ανατομία του κορμιού του με την ίδια απαλότητα με την οποία μιλούσε και πιθανώς υπήρχε. Διέθετε έναν πολυτελή σκελετό. Όταν είχε φτάσει ήδη στην πόρτα, τον σταμάτησε η ερώτηση του Καρβάλιο:

«Σας ενδιαφέρει πολύ το ποδόσφαιρο;»

Ο δημοσιοσχεσίτης στράφηκε και λογάριασε την εντύπωση που θα μπορούσε να προκαλέσει η απάντησή του.

«Ως άθλημα, το θεωρώ μία βλακώδη χοντροκοπιά. Ως κοινωνιολογικό φαινόμενο, το θεωρώ συναρπαστικό».

Κι αποχώρησε οριστικά, μην προλαβαίνοντας έτσι ν’ ακούσει αυτό που είπε σχεδόν από μέσα του ο Καρβάλιο:

«Ένας κοινωνιολόγος. Αυτό μου έλειπε τώρα».

Ο Καρβάλιο έκανε τους σοφιστικούς του συλλογισμούς πά-

νω στις ερωτήσεις που θα έπρεπε να είχε κάνει και δεν έκανε, ώσπου τον φιλοσοφικό του στοχασμό διέκοψε η άφιξη του Μπισκουτέρ, που κουβαλούσε του κόσμου τα καλάθια με τα δύο και μοναδικά του χέρια. Ο ανθρωπάκος είχε λαχανιάσει, φουσούσε και ξεφυσούσε και τα αγχομαχητά του ανέβαζαν στους ουρανούς τις πέντε ξανθές και μακριές τρίχες που απέμεναν στο κεφάλι του.

«Θα με ξεκάνει αυτή η σκάλα, αφεντικό».

«Τι έγινε, σάρωσες όλη την κεντρική αγορά;»

«Ήταν άδειο το ψυγείο, αφεντικό. Προτιμώ να κατέβω και ν' ανέβω αυτή τη σκάλα μια φορά παρά είκοσι. Αγόρασα καπιπότα* και θα σας κάνω μπουρεκάκια με καπιπότα, τρούφα και καραβίδα. Μην ανησυχείτε. Θα σας τα κάνω λάιτ. Με λίγα λιπαρά. Πάντως λίγο λίπος το σώμα το χρειάζεται, αλλιώς θα τρίξει σαν σκουριασμένη πόρτα. Έπειτα θα σας φτιάξω συριακά σύκα. Γεμιστά με καρύδια και ψημένα σε χυμό πορτοκαλιού. Με λίγες θερμίδες. Αντί για πολλή ζάχαρη θα βάλω μέλι».

«Διαβάζεις πολύ, Μπισκουτέρ».

«Θα πρέπει να ρίξετε μια ματιά στη *Γαστρονομική Εγκυκλοπαίδεια* που αγόρασα με δόσεις. Είναι απίστευτο το πόσο περίπλοκο είναι το ανθρώπινο μυαλό. Ποιος μπορεί να ήταν αυτός που σκέφτηκε να γεμίσει τα σύκα με καρύδια και να τα ψήσει μέσα σε χυμό πορτοκαλιού;»

«Πιθανώς κάποιος Σύριος».

* Cap-i-pota: μοσχαρίσιο κεφάλι και ποδαράκια.

Στα γραφεία του πλουσιότερου ποδοσφαιρικού συλλόγου του κόσμου φτάνει μια ανώνυμη επιστολή. Κάποιοι απειλούν ότι θα δολοφονηθεί ο σέντερ φορ Τζακ Μόρτιμερ, που υπέγραψε πρόσφατα συμβόλαιο με την ομάδα. Οι επικεφαλής του συλλόγου αναθέτουν τις έρευνες στον ντετέκτιβ Πέπε Καρβάλιο, αλλά τον παρουσιάζουν ως ψυχολόγο της ομάδας ώστε να μπορεί να κινείται άνετα μέσα στον κόσμο του αθλητισμού δίχως να κινήσει τις υποψίες του Τύπου. Τα ίχνη οδηγούν σε μια υπόθεση κερδοσκοπίας με τις τιμές των οικοπέδων στην οποία εμπλέκονται ο πρόεδρος ενός συνοικιακού ποδοσφαιρικού συλλόγου στην περιφέρεια της Βαρκελώνης και εν αγνοία του ο σέντερ φορ της ομάδας, μια παλιά δόξα που έχει πια ξεπέσει. Όλες αυτές οι συμπτώσεις περιπλέκουν ακόμα περισσότερο τις έρευνες για τον εντοπισμό του αποστολέα των απειλητικών επιστολών. Ποδόσφαιρο, θεμιτή και αθέμιτη οικοδομική δραστηριότητα, στη Βαρκελώνη που ετοιμάζεται για τους Ολυμπιακούς Αγώνες.

ΕΝΑΣ ΕΜΒΛΗΜΑΤΙΚΟΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ, ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ
ΙΝΤΡΙΓΚΕΣ, Ο ΑΕΡΑΣ ΤΗΣ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΓΕΥΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΑΝΙΚΗΣ ΚΟΥΖΙΝΑΣ, ΣΥΝΘΕΤΟΥΝ ΕΝΑ ΑΠΟΛΑΥΣΤΙΚΟ
ΑΝΑΓΝΩΣΙΜΑ.

- VENEUE

Ο ΜΟΝΤΑΙΒΑΝ ΓΡΑΦΕΙ ΜΕ ΤΗ ΣΙΓΟΥΡΙΑ ΤΗΣ ΑΥΘΕΝΤΙΑΣ,
ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΕ ΣΥΜΠΟΝΙΑ - ΜΕ ΜΙΑ ΘΛΙΨΗ ΣΤΟ ΥΦΟΣ
ΤΟΥ LE CARRÉ.

- PUBLISHERS WEEKLY

ΕΝΑΣ ΘΞΥΝΟΥΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ
ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ.

- DETECTIVES BEYOND BORDERS

ISBN 978-618-03-2558-4

9 786180 325584

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82558